

Korte overweging pelgrimstocht 8 juni 2010

Flügel möchte ich besitzen
Bis zum blauen Himmel dringen,
Wo die schönen Sterne blitzen -
Schöner Engel, schenk' mir Schwingen.

Als der Engel mich vernommen,
Griff er in die Silbertruhe -
Und was habe ich bekommen?
Gute, feste Wanderschuhe.
(Hedwig Diesel)

Hoe heerlijk zou het zijn, vleugels te hebben en te kunnen vliegen. Zonder moeite, zonder pijn, licht... En hoe gauw zouden we dan ons doel bereiken, een blauwe hemel in, de sterren tegemoet. Maar, is dit werkelijk onze weg naar de hemel? Is dit de weg tot leven, waarachtig leven in zijn volheid en in vrijheid? Vind ik mijn vrijheid in het kunnen vliegen, ongebonden, door niets belemmerd?

De engel in dit gedicht weet beter.

Om de hemel op aarde te vinden hebben we geen vleugels nodig, maar een paar stevige wandelschoenen. Die houden onze voeten vast op de grond. We moeten doorheen alle modder onze eigen weg gaan, onze heel eigen Camino. De Camino naar Santiago de Compostela is in een notendop een symbool voor onze levensweg als geheel. Het is geen makkelijke weg. Het is vaak moeizaam. Je lijdt onder de hitte, de kou, de regen, de zwaarte van je rugzak, pijn aan je voeten. En je hebt er soms de pest in. Je ergert je aan medepelgrims, die zich van niets iets aantrekken en alleen aan zichzelf denken. Je ergert je aan het gesnurk in de refugios, de vuiligheid, het gebrek aan privacy. De Camino naar Santiago de Compostela is een onbarmhartig eerlijke weg: hij confronteert je met jezelf. Er is geen ontwijken mogelijk: je komt jezelf tegen. Hij daagt je uit tot aan je grenzen - maar gaat er nooit overheen - en is daarom grenzenloos barmhartig. De Camino ontdoet je van alles wat niet echt jij is. Je bent alleen maar een pelgrim onder vele anderen. Je status, je inkomen, je aanzien... dit alles doet er niet toe. Je bent pelgrim. Niets waar je je aan vast kunt houden. Alleen de continue uitnodiging om je toe te vertrouwen. Je toevertrouwen aan de weg die je leidt. Niet jij kiest de weg, maar de weg kiest jou en neemt je mee - als je dit toelaat. Als je toelaat, dat dingen anders gaan dan je je voorstelt, wilt of plant. Het onverwachte van het NU toelaten. De regie uit handen geven en elk moment van de dag, elke bocht van de weg ontvangen. In deze ontvankelijkheid ontdek je wie je bent, groeit je innerlijke vrijheid en een ongekende eenvoud, die het leven omhelst zoals het is, niet zoals we het graag zouden willen hebben. Een eenvoud, die de weg omhelst zoals die is, met alle kronkels, hoogten en diepten. Het enige wat de weg van je vraagt is de volgende stap te zetten. Niet meer, niet minder. En stap voor stap word je wie je bent, stap voor stap loop je je innerlijke vrede tegemoet en ervaar je een stuk hemel op aarde. Het geheim van de weg ligt in het loslaten en je toevertrouwen en in een diepe verbondenheid met de werkelijkheid zoals ze is. Bon Camino!